

Sygn. akt VII U 1770/16

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2018 r. w Warszawie  
sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 26 października 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. W. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 września 2016 r. na stałe.

## UZASADNIENIE

S. W. w dniu 15 listopada 2016 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji organu rentowego z dnia 26 października 2016 r., znak: (...). Odwołujący wniósł o rentę z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie ubezpieczonego jego schorzenia powodują, że nie jest w stanie wykonywać pracy (k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi

na odwołanie z dnia 6 grudnia 2016 r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31 października 2018 r. oraz, że nie można ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy, co spowodowało uznanie za datę początkową dzień złożenia wniosku o świadczenie. Oddział stwierdził, że ostatnie ubezpieczenie odwołującego ustało w dniu 8 lipca 2014 r., a więc niezdolność do pracy nie powstała

w okresach, o których mowa w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 7 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 27 stycznia 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy i neurologa celem ustalenia, czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa,

to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej, to na czym ona polegała (k. 10 a. s.).

Organ rentowy pismem procesowym z dnia 2 sierpnia 2017 r. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy. Oddział wskazał, że naruszona sprawność organizmu spowodowana stanem narządu ruchu uniemożliwia odwołującemu wykonywanie pracy zarobkowej zgodnej z poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji, zatem powoduje częściową niezdolność do pracy. W związku z tym Sąd postanowieniem z dnia 5 września 2017 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy innego niż K. K. (k. 43-44 i 47 a. s.).

Strony nie wniosły uwag do opinii kolejnego biegłego sądowego (k. 69-70 i 81 a. s.).

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

S. W. w dniu 9 września 2016 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r., tom II).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 października 2016 r., odwołujący został uznany za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 31 października 2017 r. oraz stwierdzono, że nie można ustalić daty powstania niezdolności do pracy (k. 15 a. r., tom II).

Organ rentowy w dniu 5 października 2016 r. zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 3 października 2016 r. W związku z tym sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 18 października 2016 r. stwierdziła, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku ze stanem narządu ruchu do dnia 31 października 2018 r. oraz, że nie da ustalić się powstania częściowej niezdolności do pracy (k. 17-19 a. r., tom II).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. po dokonaniu własnych ustaleń wydał zaskarżoną decyzję z dnia 26 października 2016 r., znak: (...), zgodnie z którą odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy stwierdził, że ostatni okres ubezpieczenia odwołującego ustał w dniu 8 lipca 2014 r., a niezdolność do pracy powstała w dniu 9 września 2016 r., tj. później, aniżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu ogólny staż pracy w wymiarze 38 lat, 9 miesięcy i 28 dni (k. 23 a. r., tom II).

Na podstawie opinii biegłych sądowych Sąd ustalił, że u odwołującego rozpoznano:

- w zakresie ortopedycznym zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową obu stawów kolanowych ze szpotawością, z przykurczami zgięciowymi i wyprostnymi, dolegliwościami bólowymi i niewydolnością chodu oraz przewlekły zespół bólowy prawego stawu barkowego w przebiegu zmian zwyrodnieniowych stawu barkowo-obojęzycznego i ramienno-łopatkowego z uszkodzeniem ścięgien pierścienia rotatorów ze znacznym ograniczeniem ruchomości. Uznano ubezpieczonego za trwale całkowicie niezdolnego do pracy od dnia 9 września 2016 r. Odwołujący wymaga operacji protezoplastyki obu stawów kolanowych (k. 22 a. s.);

- w zakresie neurologicznym zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i szyjnego bez istotnych powikłań neurologicznych, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych, przewlekły zespół bólowy prawego stawu barkowego z ograniczeniem ruchomości, cukrzycę typu drugiego oraz nadciśnienie tętnicze. Uznano, że ubezpieczony nie jest częściowo niezdolny do pracy z powodu ogólnego stanu zdrowia i nie jest całkowicie niezdolny do pracy ze względu na stan neurologiczny. Przy aktualnym stopniu zaawansowaniu i nasileniu objawów, brak jest znaczącego trwałego upośledzenia funkcji organizmu odwołującego spowodującego całkowitą niezdolność do pracy, z zastrzeżeniem pracy wymagającej ciężkich wysiłków fizycznych i złych warunków atmosferycznych. Występujące

okresowe nawracające dolegliwości w postaci bólów kręgosłupa mogą wymagać leczenia i rehabilitacji w okresach zaostrzeń dolegliwości w ramach czasowej niezdolności do pracy (k. 36-37 a. s.);

- ponownie w zakresie ortopedycznym obustronne zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych ze szpotawością i z przykurczami zgięciowymi oraz zwyrodnienie barku prawego. Odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, ponieważ cierpi na znaczną niewydolność chodu w przebiegu zmian zwyrodnieniowych stawów kolanowych obustronnych ze szpotawością i z przykurczami zgięciowymi. Oba stawy kolanowe wymagają leczenia operacyjnego, tj. endoprotezoplastyki stawów. Dodatkowo u ubezpieczonego występują zmiany zwyrodnieniowe barku lewego, ręki wiodącej oraz znaczne ograniczenie sprawności i znaczne dolegliwości bólowe. Biorąc pod uwagę wiek odwołującego oraz stopień zaawansowania i charakter zmian, a także ich mnogie występowanie, nie rokuje poprawy. Trwała całkowita niezdolność do pracy występuje od dnia 9 września 2016 r., tj. od daty złożenia wniosku (k. 60-61 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym aktach rentowych ubezpieczonego oraz na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. Autentyczność zgromadzonych dokumentów

nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego i bezpośrednie badania przez lekarzy, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonego.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

### **Sąd zważył co następuje:**

Odwołanie S. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2016 r., znak: (...) jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Jak stanowi art. 57 ust. 2 ustawy, przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust 1 pkt 5 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat

- jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

W świetle art. 58 ust. 2 ustawy, okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Na podstawie art. 58 ust. 4 ustawy, przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W niniejszej sprawie, na gruncie spornej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. podnosił, że odwołujący nie spełnił przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy. Organ rentowy stwierdził, że częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu złożenia wniosku o świadczenie, tj. w dacie 9 września 2016 r. W związku z tym zdaniem Oddziału niezdolność do pracy nie powstała w okresie zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia.

Sąd dysponując zgromadzonym materiałem dowodowym w postępowaniu wyjaśniającym, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych celem ustalenia, czy odwołujący jest niezdolny do pracy ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności. Zdaniem Sądu treść oraz wnioski wynikające ze wszystkich zgromadzonych w sprawie opinii sporządzonych przez biegłych sądowych, którzy są wieloletnimi specjalistami w zakresie swoich dziedzin są rzetelne, logiczne i prawidłowe. Istotnym jest, że strony, w tym organ rentowy nie wnosiły uwag do ostatniej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii.

W związku z tym Sąd uznał ją za mające wysoki walor dowodowy. Sąd doszedł do przekonania, że najistotniejsze w sprawie schorzenia odwołującego leżały po stronie ortopedycznej. Zatem Sąd uznał opinie biegłych sądowych ortopedów za odnoszące się w pełnym zakresie do możliwości podjęcia pracy przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu schorzeń ortopedycznych.

Sąd zważył, że uznając ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy, uległy zmianie przesłanki do możliwości przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie poglądu Sądu Apelacyjnego, który został w całości zaaprobowany, „zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 5 u.e.r.f.u.s. warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Okres ten w myśl ust. 2 powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Art. 58 ust. 4 stanowi natomiast, że ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzny, który jest całkowicie niezdolny do pracy. Ponieważ warunki te muszą być spełnione łącznie, niespełnienie jednego z nich uzasadnia odmowę prawa do renty.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa 432/15) Sąd doszedł do przekonania, że analiza przepisów prawnych sprowadza do wniosku, że ubezpieczony ma prawo do przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, albowiem spełnia wszystkie przesłanki zawarte w obowiązujących artykułach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy. Aby nie stosować rygoryzmu nałożonego przez ww. artykuł, odwołujący jest zobowiązany posiadać

co najmniej 30-letni okres ubezpieczenia oraz być całkowicie niezdolny do pracy. Sąd zważył, że w niniejszej sprawie okolicznością bezsporną był fakt, że odwołujący posiada ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 38 lat, 9 miesięcy i 28 dni. Drugą przesłankę, którą spełnił ubezpieczony, Sąd ustalił w oparciu o mającą wysoki walor dowodowy opinię sporządzoną przez biegłego sądowego ortopedę.

Sąd jednocześnie zważył, iż w niniejszej sprawie spełnienie przesłanki zawartej literalnie w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy nie było niezbędne dla możliwości uzyskania przedmiotowego świadczenia przez odwołującego. Warunku powstania niezdolności

do pracy w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu

18 miesięcy od ustania tych okresów nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat

dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Jak już zważono powyżej, odwołujący legitymuje się okresem ubezpieczenia w wymiarze powyżej 30 lat. Zatem ustalona okoliczność, iż odwołujący jest trwale całkowicie niezdolny do pracy, pozwoliła

na przyznanie przez Sąd przedmiotowego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)